Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΜΡΩΔ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Μωπασσὰν καὶ τὸ κουνελοτροφεῖο του. Ἡ οὐρὰ τοῦ Τόμ. Καὶ μία ἱστορία ψαρέμματος. Τὰ κυνήγια τοῦ Καλίνο κ.λ.π.

Ὁ Γκυ ντὲ Μωπασσὰν διατηροῦσε κοντὰ στὸ ἐξοχικό του σπίτι τοῦ Ἐτρετά, ἕνα κουνελοτροφεῖο ἀρκετὰ μεγάλης ἐκτάσεως. Οἱ χωριάτες ὅμως τῶν ὁποίων τὰ κτήματα ἐσυνόρευαν μὲ τὸ κουνελοτροφεῖο αὐτὸ τοῦ ζητοῦσαν κάθε τόσο ὑπέρογκες ἀποζημιώσεις γιὰ τὰ λαχανικά τους ποὺ τοὺς τὰ κατέστρεφαν τὰ κουνέλια. Στὸ τέλος, ὁ Μωπασ ὰν ἔχασε τὴν ὑπομονή του, καὶ ἀπεφάσισε... νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰ κουνέλια του. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ τουφέκι του, καί... ἄρχισε νὰ τὰ κυνηγάει συστηματικά.

Ἔτσι σὲ λίγον καιρὸ δὲν εἶχε μείνει οὔτε ἕνα κουνέλι σ' ὅλο τὸ κουνελοτροφεῖο... Ὁ Μωπασσὰν ἀνέπνευσε. Θὰ μποροῦσε πειὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὶς πολυέξοδες ζημίες τους !...

Μιὰ νύχτα ὅμως ποὺ εἶχε πάει νὰ κάνῃ ἕνα περίπατο στὸ «τέως» κουνελοτροφεῖο του, παρετήρησε μιὰ ὕποπτη σκιὰ ποὺ περιεφέρετο μέσα κεῖ, μὲ χίλιες δυὸ προφυλάξεις, κρατώντας ἕνα μεγάλο σακκί.

«Θὰ εἶνε κανένας κακοποιὸς» σκέφθηκε ὁ Μωπασσὰν καὶ ὥρμησε ἐπάνω στὴ σκιά. Ἡ σκιὰ ἔτρόμαξε καὶ πρόφθασε νὰ ἐξαφανισθῇ, ἐγκαταλείποντας ὅμως, στὴ βιάση της, τὸ σακκί. Ὁ Μωπασσὰν τὸ ἄνοιξε κ ὶ εἶδε κατάπληκτος ὅτι ἦταν γεμάτο... ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ κουνέλια !...

Τί εἶχε συμβεῖ ; Κάποιος πονηρὸς χωριάτης, ἀπὸ τοὺς συνορεύοντας μὲ τὸ κουνελοτροφεῖο, προβλέποντας πὼς θἄχανε τὸ ταχτικό του εἰσόδημα ἀπὸ τὶς ζημίες τῶν κουνελιῶν, κατόπιν τῆς ἐξολοθρεύσεώς των, ἐφρόντιζε ἁπλούστατα νά... τὰ ἀντικαθιστᾷ !..

***

Ἕνας περίφημος γιὰ τὶς τερατολογίες του Νειρώδ, διηγεῖτο ὅτι μιὰ μέρα βρέθηκε μονάχος του σὲ μιὰ ἔρημο, χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτε νὰ βάλῃ στὸ στόμα του.

— Καὶ πὼς τὰ κατάφερες ; ἐρώτησαν.

— Ἔκοψα τὴν οὐρὰ τοῦ φτωχοῦ μου σκύλου, Τόμ, καὶ δειπνήσαμε μ' αὐτήν.

— Ἐ δ ε ι π ν ή σ α τ ε ;... Ποιοί ;

— Μά... τὸ ψαχνὸ τὸ ἔφαγα ἐγὼ καὶ τὸ κόκκαλο τὸ ἔγλυψε... ὁ Τόμ !

***

Ἕνας χωρικός, γυρίζοντας, ἀπ' τὸ κυνῆγι, σταματᾷ σὲ μιὰ ταβέρνα.

Πῶς τὰ πήγαμε σήμερα ; τὸν ρωτᾷ ὁ ταβερνιάρης. Πέτυχες κανένα λαγό ;

— Κανένα !

— Ἔ, λοιπὸν ἐγώ, φίλε μου, ἐσκότωσα ἕναν χθές... Καὶ τὶ λαγό ! Φαντάσου πὼς ἐζύγιζε ὀχτὼ ὀκάδες !

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶν' τίποτα ! ἀπαντᾷ ὁ χωρικός. Ἐγώ, προχθές, ἐσκότωσα ἕναν ποὺ ζύγιζε... δώδεκα ὀκάδες !

Ὁ ταβερνιάρης ξύνει τὸ κεφάλι του μ' ἀμηχανία. Κι' ὕστερα λέει:

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω ! Φταίω γὼ ποὺ μίλησα πρῶτος !...

***

Ἰδοὺ τώρα καὶ μιὰ ἱστορία ψαρέματος.

Δυὸ σύζυγοι ψαρεύουν καθισμένοι κοντὰ-κοντὰ κι' ἔχοντας ὅλη τὴν προσοχή τους ἐστραμμένη στὴν πετονιά. Κάποιος ἐνοχλητικὸς διαβάτης ποὺ περνᾷ σταματᾷ, παρακολουθεῖ τὸ ψάρεμά τους, καὶ ρωτᾷ τὸν σύζυγο :

— Τσιμπάει ;

Ὁ σύζυγος δὲν ἀπαντᾷ.

— Τσιμπάει, κύριε ;

Νέα σιωπή.

— Μὲ τέτοιον καιρὸ ἔπρεπε νὰ τσιμπάῃ...

Ἡ σύζυγος γυρίζει τότε καὶ λέει στὸν διαβάτη δείχνοντας τὸν ἄνδρα της.

— Εἶνε μουγγός.

— Ἄ, συγνώμην, λέει τότε ὁ διαβάτης. Δὲν τὸ ἤξερα... Μὰ ἐσεῖς κυρία μου, δὲ μοῦ λέτε, τσιμπάει ;

Ἡ σύζυγος ἀφοσιωμένη στὸ ψάρεμά της δὲ βγάζει τσιμουδιά.

— Δὲν βλέπω νὰ πιάνετε κανένα ψάρι... Κι' ὅμως ὁ καιρὸς εἶνε θαυμάσιος...

Καμμιὰ ἀπάντηση.

— Δὲν νομίζετε πὼς εἶνε περίεργο ποὺ δὲν τσιμπάει ;

Εἶνε ἡ σειρὰ τοῦ συζύγου πειὰ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ ξεφορτωθῇ τὸν ἐνοχλητικὸ κύριο. Δείχνοντάς του λοιπὸν τὴν γυναίκα του λέει στὸν διαβάτη :

Εἶνε κουφή !...

***

Κάποιος συναντᾷ τὸν ἀφηρημένο κυνηγὸ Καλίνο μὲ τὸ κυνηγετικό του τουφέκι στὸ χέρι.

— Ἔ, ποῦ πᾶς ἔτσι πρωΐ, ; τὸν ρωτᾷ.

— Στὸ κυνῆγι... Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω χρήματα γιὰ νὰ πάρω «ἄδεια» κυνηγιοῦ, ἐσκέφθηκα τὸ ἑξῆς : Θὰ πεταχθῶ μιὰ στιγμὴ νὰ βάλω ἐνέχυρο τὸ τουφέκι μου... Ἔ, τὶ διάβολο ! Θὰ μοῦ δώσουν καμμιὰ τριανταριὰ φράγκα τοὐλάχιστον δὲν εἶν' ἔτσι ;... Καὶ τόσο μόνον εὐτυχῶς κοστίζει ἡ ἄδεια...

***

Ὁ Καλίνο πήγαινε πάλι μιὰ μέρα στὸ κυνῆγι, ἀφηρημένος ὅμως καθὼς εἶνε, λησμόνησε νὰ πάρῃ μαζί του σφαῖρες.

Στὸν δρόμο συναντᾷ ἕνα λαγό. Ὁ Καλίνο ἀμέσως ἁρπάζει τὸ τουφέκι του καὶ σκοπεύει.

— Μὰ τὶ κάνεις ἐκεῖ ; τοῦ φωνάζει ἕνας φίλος του. Τὸ τουφέκι σου εἶνε ἄδειανό...

— Καὶ μήπως τὸ ξέρει αὐτὸ ὁ λαγός ; ἀπαντᾷ θυμωμένος ὁ Καλίνο.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΦΩΛΙΑ

Πῶς ἀγαποῦν τὰ κορίτσια. Οἱ ἀπιστίες τοῦ ἄρρενος. Ἡ παραστρατημένη μητέρα. Ἡ σπαρακτικὴ λύσις ἑνὸς δράματος.

Ποιὸς δὲν ξέρει τοὺς ἐξιδανικευμένους ἔρωτες τῶν περιστεριῶν ; Εἶνε στὶς ἐρωτικές τους σχέσεις ἐντελῶς ἐξευγενισμένα, δὲν μοιάζουν μὲ τὰ ἄλλα πουλιά, δὲν σμίγουν μεταξύ τους ἀπὸ ἁπλὸ ἔνστικτο. Ἀρκεῖ νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς ἕνα ἐρωτευμένο ζευγάρι περιστεριῶν γιὰ νὰ σχηματίσῃ ἀμέσως τὴν ἰδέα ὅτι ἔχει μπρός του πλάσματα ποὺ λατρεύονται μὲ πάθος. Τὰ φερσίματά τους, ἡ κινήσεις τους, ἡ ματιά τους, ἡ ζηλοτυπίες τους, οἱ θυμοί τους, τὰ πείσματά τους, τὸ ὅλο τους δείχνει, ὅτι κάποιο αἴσθημα εὐγενικὸ καὶ πολὺ λεπτὸ τὰ ἐμψυχώνει...

Ἡ περιστερὰ δὲν δέχεται νὰ φιληθῇ μὲ ἄλλον, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν καλό της. Ἂν τὴν πλησιάσῃ κανένα ἄλλο σερνικὸ περιστέρι, μ' ἐρωτικοὺς σκοπούς, δὲν τοῦ ἐπιτίθεται μὲ ραμφισμούς, ἀλλὰ πετάει εὐθὺς κοντὰ στὸν ἐκλεκτό της, σὰν νὰ θέλῃ νὰ τοῦ πῇ :

— Αὐτὸς ὁ ἀνήθικος ζητάει νὰ μὲ φιλήσῃ. Προστάτεψέ με !..

Δὲν μποροῦμε ὅμως νὰ ποῦμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ σερνικὸ περιστέρι, γιὰ τὸν περίστερο. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς τὰ μουρνταρεύει καὶ ἰδιως, ὅταν ἡ καλή του κλωσσιάζει καὶ τοῦ δίνεται εὐκαιρία νὰ κάνῃ ἀπιστίες. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Ἂν βρῇ τότε καμμιὰ περιστέρα ἀζευγάρωτη, τὴν πολιορκεῖ στενῶς.

Ὅπως ὅμως ἀγαπιοῦνται θερμὰ κεἰ παράφορα τὰ περιστέρια, ἔτσι καὶ ζηλεύουν ἄγρια.

Ἐκεῖνοι ποὺ τρέφουν περιστέρια τὸ ξέρουν αὐτό. Γιατὶ ξετυλίγονται κἄποτε στοὺς περιστεριῶνες ἐρωτικὰ δράματα ἀληθινά. Τὰ σχετικὰ βιβλία σημειώνουν πολλὰ τέτοια. Διαλέγουμε ἕνα, ποὺ ἀναφέρει ὁ Μπυφφὸν στὴ σαραντάτομο φυσικὴ ἱστορία του :

Εἶχε βγάλει τὰ μικρὰ του ἕνα ζευγάρι καὶ καταγινόταν νὰ τὰ ἀναθρέψῃ μὲ στοργή. Στὸ μεταξὺ ὅμως δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποιὰ ἀπότομη διαστροφὴ τοῦ μητρικοῦ ἐνστίκτου της ἡ περιστέρα ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ ἕνα περιστερο χηρευάμενο τῆς γειτονικῆς φωλιᾶς. Λίγο-λίγο ἡ σχέσεις τους ἐπροχώρησαν καὶ τἄψησαν. Ἄρχισαν τότε τὰ φιλιά, στὴν ἀρχὴ κλέφτικα, ἔπειτα ὅμως καὶ μπρος στὰ μάτια τοῦ συζύγου της. Αὐτὸς ὁ φουκαρᾶς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀνοίγῃ φοβερὸ καυγᾶ κάθε λίγο καὶ λιγάκι μὲ τὸν τρίτον.

Τσιμπίματα, ξεπουπουλίσματα, κακό.

Στὸ μεταξὺ ὅμως αὐτὸ τὰ μικρὰ στὴ φωλιὰ παραμελήθηκαν. Πεινοῦσαν καὶ χάλαγαν τὸν κόσμο μὲ τὰ τσιτσιρίσματά τους. Ποιὸς νὰ τὰ ταΐσῃ τὰ φτωχά ; Ἡ μάννα τους εἶχε πάρει τὶς κακὲς στράτες καὶ ὁ πατέρας τους βρισκόταν διαρκῶς μπλεγμένος σὲ ἀτελείωτους καυγάδες μὲ τὸν τρίτον. Τοὺς καυγάδες αὐτοὺς ἡ ἄπιστος τοὺς παρακολουθοῦσε ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ Μπυφφόν, μὲ μεγάλη ἀπόλαυσι καὶ εὐχαρίστησι. Τῆς ἄρεγε φαίνεται νὰ σκοτώνουνται γιὰ τὸ χατῆρι της !..

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ὁ σύζυγος ἀπόκαμε νὰ πιάνεται μὲ τὸν τρίτο, ἐλύγισε, ὑπεχώρησε. Καὶ ἡ περιστέρα του ἐξετροχιάσθη ἐντελῶς, ἔγινε ἐντελῶς ἀδιάντροπη.

Ἕνα δειλινὸ τέλος ὁ Μπυφφὸν εἶδε τὸν βαρειόμοιρο τὸν περίστερο νὰ κλείνῃ μὲ τὴ πιὸ τραγικὴ λύσι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φανταστῇ κανείς, τὸ παθητικὸ δρᾶμα τῆς ζωούλας του : Πῆρε μὲ τὴ μύτη του τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ του τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσῃ ἀπάνω στὴ στέγη καὶ νὰ σκοτωθῇ, μπρὸς στὰ μάτια τῆς παραστρατημένης μητέρας τὴ στιγμὴ ποὺ αὐτὴ ἐρωτολογοῦσε μὲ τὸν τρίτο. Ὁ σύζυγός της, χωρὶς νὰ διστάσῃ ἔκαμε τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ δεύτερο παιδί τους καὶ ὕστερα πέταξε ψηλὰ καὶ ἐξαφανίστηκε στὸ γαλανὸ ἄπειρο, χωρὶς νὰ ξαναφανῇ ποτὲ πιὰ στὸν περιστεριῶνα.

Φυσιοδίφης